

ĐÓNG VAI CÔ KĨ SƯ KỂ LẠI CÂU CHUYỆN LẶNG LẼ SA PA

1. Lập dàn ý đóng vai cô kĩ sư kể lại câu chuyện Lặng lẽ Sa Pa

a. Mở bài: Giới thiệu mình là cô họa sĩ và dẫn dắt về cuộc gặp gỡ với anh thanh niên

b. Thân bài:

- Kể về hoàn cảnh gặp gỡ với anh thanh niên: Trên chuyến xe đến chỗ nhận việc làm, tôi gặp một bác họa sĩ. Trong chuyến đi qua Sa Pa ấy, tôi và bác gặp được một anh thanh niên mà mãi sau này tôi vẫn nhớ.

- Kể lại ấn tượng của mình với người thanh niên ấy:

+ Đó là một anh thanh niên xởi lởi, gần gũi, rất thân thiện và rất "thèm người" (theo lời ông họa sĩ)

+ Anh mời chúng tôi về nhà chơi, căn nhà anh gọn gàng, ngăn nắp và chúng tôi cảm nhận rõ sự mến khách của anh.

+ Anh cầm rót nước mời bác họa sĩ uống và tận tay cầm một chén trà ra bàn cho tôi.

+ Anh nói về công việc của anh, nói rất cụ thể, rất chi tiết. Trong cách anh kể, tôi cảm nhận được anh là một người có tinh thần trách nhiệm cao và rất yêu nghề

+ Tôi muốn tặng lại cho anh một vật gì đó nên kẹp lại chiếc khăn mùi soa vào quyển sách của anh. Chiếc khăn sẽ kỉ niệm 30 phút ngắn ngủi nhưng đáng nhớ này.

+ Nhưng trong giờ phút chia tay, có lẽ không hiểu được tấm chân tình tôi gửi lại, anh trả cho tôi chiếc khăn và không quên nói lời chào

c. Kết bài: Bày tỏ cảm xúc của bản thân về buổi gặp gỡ ấy.

2. Viết đoạn văn ngắn đóng vai cô kĩ sư kể lại câu chuyện Lặng lẽ Sa Pa

Cuộc đời của mỗi chúng ta vốn có nhiều chuyến đi, có những chuyến đi khiến chúng ta mãi không thể quên bởi tại nơi đó, đã để lại cho ta nhiều bài học đáng quý. Cái chuyến đi ấy, chuyến đi lên Sa Pa cùng bác họa sĩ để rồi gặp anh thanh niên mà mãi sau này tôi không thể nào quên được. Tôi luôn kính trọng và ngưỡng mộ anh... Xe chúng tôi sau chặng đường dài liền dừng chân tại Sa Pa. Bác lái xe nói rằng sẽ giới thiệu một anh thanh niên cho tôi và bác họa sĩ. Tới nơi, ngôi nhà thật gọn gàng, có cả những luống hoa đủ màu sắc nữa. Thấy tôi, anh liền tặng tôi bó hoa. Chắc lúc đó vì quá vui mừng mà tôi liền nhận ngay bó hoa từ tay anh. Bước vào nhà, tôi đưa mắt ngắm những đồ vật bên trong. Bất chợt tôi nhìn thấy cuốn sách anh đang đọc dở. Tôi vội tiến tới đó. Anh rót nước mời bác họa sĩ và mang đến chỗ tôi. Thấy tôi đang đọc sách, anh rất lịch sự để chén nước trên bàn. Rồi anh bắt đầu kể về công việc của anh cho chúng tôi nghe. Anh nói xong liền bảo chúng tôi kể về cuộc sống ở dưới xuôi. Bởi quá yêu mến và kính trọng người thanh niên mà tôi đã kẹp chiếc khăn mùi

soa vào cuốn sách của anh như để nó thành kỉ niệm cho lần đầu chúng tôi đã gặp gỡ nhau tại mảnh đất Yên Sơn này. Một đất nước muốn vươn tới cuộc sống ấm no, hạnh phúc, hòa bình thì rất cần đến những cá nhân như thế, không vị kỉ chỉ lo nghĩ riêng cho mình mà hành động theo lẽ sống và lợi ích của cả cộng đồng!

3. Đóng vai cô kĩ sư kể lại câu chuyện Lặng lẽ Sa Pa - Bài tham khảo số 1

Khi chuẩn bị nhận việc ở Sa Pa thì tôi chẳng hào hứng gì cả. Trước khi lên ấy, tôi cảm thấy thật buồn chán với mối tình nhạt nhẽo và tôi đi với tâm trạng chán nản. Nhưng không, tôi đã lầm vì nơi đây có những con người rất tốt, đáng để tôi học hỏi và suy nghĩ lại tất cả. Đặc biệt, cuộc gặp gỡ với người thanh niên trên đỉnh Yên Sơn làm tôi xúc động hơn cả.

Trong chuyến xe lên Lào Cai hôm ấy có cả một bác lái xe, ông họa sĩ và tôi. Khung cảnh ở đây thật đẹp, thật thơ mộng. Có những rặng đèo với cả đàn bò lang. Khi tiếp xúc với anh thanh niên, được nghe anh kể về những người khác thì tôi đã hiểu thêm về cuộc sống ý nghĩa của anh cũng như của những người thẳm lặng trên đỉnh núi Yên Sơn cao hai ngàn sáu trăm mét này.

Tôi vẫn còn nhớ giây phút được bác lái xe giới thiệu cho chúng tôi về anh thanh niên. Anh làm công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu, sống một mình trên đỉnh núi nên anh rất “thèm người”. Bác vừa nói xong thì anh xuất hiện. Vóc dáng nhỏ bé, nét mặt tràn đầy sức sống, là những gì toát lên qua cái nhìn của tôi về anh. Qua lời giới thiệu của ông họa sĩ, chúng tôi được anh mời lên nhà chơi. Tôi rất đỗi ngạc nhiên khi hiện ra trước mặt tôi là một vườn hoa. Nào hoa đơn, thực dục, nào hoa hồng,.., đầy khắp vườn khiến tôi không còn e thẹn mà chạy ngay đến bên người con trai ấy. Anh trao cho tôi bó hoa một cách tự nhiên và tôi cũng đón nhận bó hoa ấy và tôi có cảm giác như chúng tôi đã quen nhau từ lâu.

Anh giới thiệu về công việc của mình. Nhiệm vụ của anh là đo gió, đo mưa, đo nắng, dự báo thời tiết hằng ngày phục vụ cho sản xuất, chiến đấu. Anh kể rằng nửa đêm đang nằm trong chăn, phải chui ra khỏi chăn, ra vườn giữa khí trời lạnh buốt. Tôi thấy tội cho anh vô cùng. Không những hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình anh còn có một lối sống ngăn nắp mẫu mực.

Tôi đọc sách còn ông họa sĩ thì trò chuyện với anh. Ông họa sĩ hỏi anh:

– Sao người ta bảo anh là người cô độc nhất thế gian? Rằng anh “thèm” người lắm?

Anh thanh niên cười:

– Các từ ấy đều là của bác lái xe. Không, không đúng đâu.

Anh hạ giọng tâm sự với chúng tôi rằng lúc chưa vào nghề, nhìn ngôi sao giữa bầu trời đen kịt, anh nghĩ ngôi sao kia lẻ loi một mình.

Bây giờ vào nghề, anh mới thấy không phải vậy. Anh còn cho rằng công việc của anh gắn liền với bao công việc của anh em đồng chí dưới xuôi, Cát công việc đi, anh buồn đến chết mất. Anh tâm sự như đọc lại một điều suy nghĩ từ rất lâu. Bất giác anh giật mình khi thấy ông họa sĩ hí hoáy vẽ mình. Anh đã từ chối một cách khiêm tốn và giới thiệu cho ông những người xứng đáng được vẽ hơn. Tôi thấy được biết bao nét đẹp đáng quý hiện rõ trong con người anh. Và dù anh có ngăn cản, ông họa sĩ già vẫn vẽ được nhưng hơi vất vả, hình như

ông có chút bối rối về anh. Ông nghĩ “người con trai ấy đáng yêu thật nhưng làm ông nhọc quá. Với những điều làm cho người ta suy nghĩ về anh, và về những điều anh suy nghĩ...”. Cuộc gặp gỡ này đã giúp tôi hiểu sâu hơn về mối tình nhạt nhẽo và yên tâm hơn về quyết định của mình.

Cuộc vui nào mà chẳng đến lúc phải chia tay. Giây phút đó thật luyến tiếc. Tôi cố tình để lại cho anh chiếc khăn mùi xoa để làm kỷ niệm nhưng anh tưởng tôi quên nên trả lại cho tôi. Anh còn tặng cho chúng tôi một làn trứng gà không tiền vì bảo đã gần đến giờ “ốp”. Tôi rất cảm phục việc thực hiện giờ làm việc của anh.

Cuộc nói chuyện tuy ngắn ngủi nhưng đã để lại trong tôi và cả ông họa sĩ già những ấn tượng khó quên. Qua cuộc gặp gỡ ấy, tôi đã có những suy nghĩ và tình cảm mới mẻ về con người và cuộc sống. Anh thánh niên đã giúp tôi cảm nhận được hơi thở tràn trề sức sống của những con người làm việc trên Sa Pa. Trước khi nhận việc ở đây, tôi đã chần chừ, chán nản, nhưng giờ đây tôi đã thay đổi cách suy nghĩ của mình.

4. Đóng vai cô kĩ sư kể lại câu chuyện Lặng lẽ Sa Pa - Bài tham khảo số 2

Là cô gái gốc Hà Nội, vừa tốt nghiệp đại học Nông Nghiệp, tôi lên nhận công tác ở Lai Châu. Cũng như lớp tuổi trẻ Việt Nam những năm 70, tôi rất háo hức muốn đóng góp công sức của mình cho đất nước. Trong cuộc hành trình, tôi đã có cuộc gặp gỡ trò chuyện với một người lao động trí thức trẻ. Những suy nghĩ của anh ấy đã cho tôi có thêm nhận thức mới về cuộc sống, cống hiến.

Nhớ lại, trong những ngày đường đến Lai Châu, tôi ngồi cạnh một người họa sĩ lão thành - một người tốt bụng, lao động nghệ thuật nghiêm túc, quyết định đi thực tế để tìm đề tài sáng tác trước khi về hưu. Khi xe chạy qua Sa Pa, chúng tôi say mê ngắm nhìn vẻ đẹp thiên nhiên với những rặng đèo, hàng thông rung tit trong nắng, những cây tử kinh nhô đầu màu hoa cà lên trên màu xanh của rừng... Lúc xe dừng lại để lấy nước và cho hành khách nghỉ ngơi trong ba mươi phút, bác lái xe bảo sẽ giới thiệu với chúng tôi “một người cô độc nhất thế gian”. Đó là một thanh niên hai mươi bảy tuổi, tầm vóc bé nhỏ, làm công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu trên đỉnh Yên Sơn cao hai ngàn sáu trăm mét. Anh sống cô đơn giữa bốn bề cây cỏ và mây mù lạnh lẽo. Lúc mới lên làm việc, chưa quen, “thèm người” quá nên anh đã dùng cây ngáng đường cho xe dừng lại để trò chuyện với mọi người. Anh đưa biểu bác lái xe củ tam thất vì biết vợ bác bị ốm, lúc bác trao cho anh quyển sách mua hộ, tôi thấy anh mừng quýnh. Bác lái xe giới thiệu chúng tôi với anh và đề nghị anh mời chúng tôi lên thăm nơi ở và làm việc của anh. Vừa lên đến nơi, tôi ngỡ ngàng trước vườn hoa anh trồng với muôn sắc màu. Không kìm chế nỗi thích thú, tôi chạy lại bên anh. Người thanh niên cũng rất tự nhiên, cắt tặng tôi một bó hoa to với lòng hiếu khách bởi tôi là người con gái thứ nhất từ Hà Nội lên tới nhà anh từ bốn năm nay.

Anh quyết định:

- Thôi chấm dứt tiết mục hái hoa. Đã mất năm phút rồi. Cháu sẽ nói về mình trong năm phút. Còn hai mươi phút, bác cho cháu nghe chuyện, cháu thèm nghe chuyện dưới xuôi lắm.

Rồi anh kể về công việc anh đang đảm trách với việc đo gió, đo mưa, tính chấn động mặt đất, dự báo thời tiết, phục vụ sản xuất, chiến đấu. Công việc của anh thật gian khổ, nhất là lúc về đêm, luôn đối mặt với gió, tuyết và sự lặng im thật dễ sợ. Tôi thật sự bị cuốn hút vào

câu chuyện anh kể. Bỗng anh dừng lại, nhắc về thời gian mà đối với anh rất quý trong cuộc gặp gỡ này:

- Còn có hai mươi phút thôi, mời bác và cô vào nhà uống nước chè và kể cho cháu nghe chuyện dưới xuôi.

Chúng tôi đi theo anh. Căn nhà ba gian của anh sạch sẽ ngăn nắp với sổ sách, biểu đồ, thống kê, máy bộ đàm. Bác họa sĩ đề nghị anh kể tiếp công việc của anh, rằng sao mà người ta gọi anh là người cô độc nhất thế gian. Anh cười khanh khách:

- Đó là từ ngữ của bác lái xe. Một mình thì anh bạn trên đỉnh Phăng xi păng mới một mình hơn cháu. Cháu từng nghĩ: Mình sinh ra là gì, mình ở đâu, mình vì ai làm việc. Công việc của cháu gian khổ nhưng cất nó đi cháu buồn chết mất. Cháu không còn cảm thấy cô đơn vì đã có sách làm bạn. Vả lại có lần cháu phát hiện một đám mây khô giúp không quân ta hạ nhiều phản lực Mĩ. Từ đó cháu thấy mình thật hạnh phúc

Lắng nghe anh nói mà lòng tôi xúc động. Tôi đã hiểu ra rồi. Đâu phải đi ra chiến trường tiêu diệt giặc Mĩ mới là sống đẹp. Cuộc sống lao động của anh đầy ý nghĩa đối với đất nước. Chao ôi, khi con người tìm ra được ý nghĩa của công việc thì người ta không còn ngại gian khổ nào cả. Cuộc gặp gỡ này đã cho tôi thêm niềm tin về quyết định đến Lai Châu của mình, tôi sẽ chấp nhận nhiệm vụ được phân công dù có gặp muôn vàn khó khăn. Tôi âm thầm đặt chiếc khăn tay vào một quyển sách của anh xem như kỉ niệm, tình cảm quý mến mà tôi dành cho anh. Hình như cùng đồng cảm xúc với tôi, nên bác họa sĩ đã đề nghị vẽ anh. Thật bất ngờ, anh đã khiêm tốn từ chối:

- Không, không, đừng vẽ cháu. Để cháu giới thiệu với bác những người khác đáng hơn cho bác vẽ.

Anh kể về người kĩ sư trồng rau, kiên nhẫn xem ong thụ phấn hoa su hào rồi sau đó, tự mình làm thay cho ong, tạo ra được hàng loạt cây su hào đạt năng suất cao, người cán bộ lập bản đồ sét, mười năm không về thăm nhà, sợ nhớ có sét lúc vắng mặt mình... Thế đấy, Sa Pa tuy lặng lẽ, nghe nhắc tên người ta đã nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi lại có những con người làm việc âm thầm cống hiến cho đất nước.

- Trời ơi, còn có năm phút!

Anh thanh niên nói to, giọng đầy tiếc rẻ, bác họa sĩ cũng tặc lưỡi đứng dậy. Anh gọi to cho tôi quay lại nhận chiếc khăn tay mà không biết tôi cố tình tặng anh, khiến tôi xấu hổ vô cùng với bác họa sĩ. Chúng tôi tạm biệt nhau trong niềm luyến tiếc. Tôi bắt tay và nhìn thẳng vào mắt anh, cái nhìn của người ngưỡng mộ một vẻ đẹp tâm hồn mà rất tiếc khó có thể gặp lại. Bác họa sĩ khẳng định sẽ quay lại thăm anh. Anh thanh niên tặng chúng tôi một làn trứng gà rồi không tiến chân vì bận đi "ốp". Chúng tôi hiểu anh cũng như chúng tôi không muốn chia tay, ba mươi phút trò chuyện quá ngắn ngủi. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn này, tôi đã nhận ra được chân dung của anh thanh niên – tiêu biểu cho lớp trẻ Việt Nam trong lĩnh vực xây dựng đất nước với những phẩm chất tốt đẹp: Yêu nghề, say mê với công việc, hiếu khách, quan tâm đến người khác và rất khiêm tốn.

Cuộc gặp gỡ tình cờ với bác họa sĩ và anh thanh niên để lại dấu ấn sâu sắc trong cuộc đời tôi. Anh thanh niên đã làm cho tôi cảm thấy yêu đời hơn, nhiệt tình hơn trong công việc.

Chân dung anh thanh niên mà bác họa sĩ vẽ chắc chắn sẽ mang lại cho nghệ thuật và cho đời sống một mẫu người lí tưởng sống mãi theo thời gian.

www.eLib.vn